

Arrest

**nr. 175 304 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad OOSTENDE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 21 april 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de Stad Oostende van 4 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DARCET, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DESCHEEMAEKER, die loco advocaten S. LOGIE en N. GOETSCHALCKX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 4 april 2016, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de burgemeester van de stad Oostende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 1, eerste lid, 51, § 1, derde lid, 51, § 2, tweede lid, 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 23/12/2015 werd ingediend door:*

*Naam : S. (...)
Voorna(a)m(en) : S. (...)
Nationaliteit: Nepal
Geboortedatum : (...)/1987
Geboorteplaats : KASKI (NEPAL)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te / verklaart te verblijven te : (...)*

om de volgende reden geweigerd:

O De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.

O De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ;

Het bewijs van ziektekostenverzekering werd niet binnengebracht.

O Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend;

O De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie;

O Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid;

O Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd;

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp is gezien haar een nieuwe oranje kaart is afgeleverd op 8 juni 2016. Zij legt hiervan een kopie neer. De verwerende partij verwijst naar de geschreven procedure.

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413)

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens ter beschikking gesteld door de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij op 8 juni 2016 in bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie geldig tot 7 december 2016.

De Raad stelt dan ook vast dat de rechtstoestand van de verzoekende partij, nu zij door het bestuur in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie, fundamenteel is gewijzigd. Het bestuur heeft de verzoekende partij met de afgifte van dit attest van immatriculatie immers een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe op 4 april 2016 werd beslist impliciet doch zeker werd ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers onverenigbaar met het nadien aan de verzoekende partij toegekende tijdelijke verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Nu het bestreden bevel inmiddels is ingetrokken, rijst de vraag welk nadeel de verzoekende partij nog lijdt bij en welk concreet voordeel zij thans nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring ervan. Er kan immers moeilijk worden ingezien welk nadeel nog uitgaat van of welk voordeel kan worden bekomen uit de nietigverklaring van een beslissing die niet langer ingrijpt op de rechtstoestand van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting bevestigt de voorzitter dat de verzoekende partij zonder belang is om het bevel om het grondgebied te verlaten nog aan te vechten gezien het als impliciet ingetrokken beschouwd kan worden. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het de beslissing van 4 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Met de bestreden beslissing schendt verweerster het art. 52§3 KB 08.10.1981 naar luid waarvan (eigen cursivering) :

‘Art. 52

[...]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.’

[...]

hetgeen dient gelezen in samenhang met art. 40 ter Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning en cursivering) :

‘Art. 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden'

[...]

aangezien verweerster in de bestreden beslissing tot weigering tot machtiging tot verblijf van verzoeker dit louter motiveert onder verwijzing naar het feit dat verzoeker 'het bewijs van ziektekostenverzekering niet heeft binnengebracht' niettegenstaande verweerster weet dat de Belgische echtgenote van verzoeker, mevrouw S.S. (...) eerder in de context van het verzoek tot overschrijving van de huwelijksakte in het register van burgerlijke stand, louter werd medegedeeld het bewijs van haar inschrijving in het ziekenfonds voor te leggen, en zij door verweerster niet tijdig werd medegedeeld dat zij effectief gelet het verzoek tot machtiging tot verblijf van verzoeker een verklaring van lidmaatschap diende voor te leggen van haar ziektekostenverzekering met vermelding van de inschrijving van verzoeker als zijnde ten lasten van diens echtgenote.

Eén en ander blijkt ook duidelijk uit de vermelding van de ziektekostenverzekeraar, in casu de CM (zie stuk 2) dat zij deze aanvraag door verzoeker in behandeling had op het ogenblik dat aan verzoeker door verweerster na 23.03.2016 een bijkomende termijn werd verleend dit attest houdende het bewijs dat de echtgenote van verzoeker over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor verzoeker dekt, aan verweerster te overleggen.

Uiteindelijk kon verzoeker op 13.04.2016 dit voormeld attest bekomen (stuk 3).

Ondertussen had verweerster en dit in weerwil van haar eerder aangekondigde uitstel ter zake, reeds aan verzoeker de thans bestreden beslissing betekend op 04.04.2016.

Aldus schendt verweerster art. 52§3 KB 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna KB 08.10.1981) gelezen in samenhang met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vr.W. 15.12.1980) en schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien zij geen rekening houdt met het feit dat zij eerder aan verzoeker een bijkomende termijn ahd verstrekt tot het voorleggen van het bewijs dat de echtgenote van verzoeker over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor verzoeker dekt en zij tevens geen rekening houdt met het feit dat zij zowel verzoeker als diens Belgische echtgenote heeft medegedeeld dat eerst een procedure diende opgestart te worden tot overschrijving van de de huwelijksakte van verzoeker met diens Belgische echtgenote, huwelijk te Nepal in het register van burgerlijke stand, aangezien deze procedure tot overschrijving van dit huwelijk geen noodzakelijke vereiste is voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf op basis van het huwelijk door verzoeker met diens Belgische echtgenote, het geen aan verzoeker door verweerster verkeerdelijk werd voorgehouden waardoor veel kostbare tijd in hoofde van verzoeker verloren ging bij het verzamelen van de nodige bewijsstukken.

Zodat om ook deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“A. Eerste middel: schending van artikel 52 § 3 KB 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gelezen in samenhang met artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

9. Verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981 samen gelezen met artikel 40 ter van de wet van 15 december 19806 en een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de verwerende partij besliste tot weigering van de machtiging van verblijf op grond van het ontbreken van het bewijs van ziektekostenverzekering.

10. Verwerende partij stelt, zoals hieronder voldoende zal blijken, dat zij op grond van de haar verstrekte feitelijke gegevens correct en in alle zorgvuldigheid de aanvraag voor een verblijfskaart op grond van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij weigerde omdat in toepassing van artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt binnen de wettelijk voorziene termijn, en overigens nog steeds niet aan verwerende partij werden overgemaakt.

11. Verzoekende partij betwist niet dat hij de bewijsstukken, zoals opgesteld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, moet voorleggen.

Zoals hoger geciteerd, moet de Belgische onderdaan, in casu de echtgenote van verzoekende partij, aantonen dat zij "over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt", dat zij "over behoorlijke huisvesting beschikt" en dat zij "over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt".

Niet al deze bewijzen waren bij de aanvraag van verzoekende partij gevoegd.

Als ontbrekende documenten vermeldt de bijlage 19ter, opgesteld op 23 december 2015 door verwerende partij, o.m. "inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering".

Ingevolge artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 diende verzoekende partij deze ontbrekende documenten, en dus ook het inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, voor te leggen binnen de drie maanden, en dus ten laatste op 23 maart 2015.

Verzoekende partij liet, hoewel hij reeds op 23 december 2015 wist dat het inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering ontbrak, kennelijk na om dit bewijs voor te leggen.

Ingevolge artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 is in dergelijk geval de gemeentelijke overheid verplicht om de aanvraag te weigeren door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Deze bepaling is duidelijk en voor geen enkele interpretatie vatbaar. Er staat immers "weigert" en niet "kan weigeren". Zelfs indien dit laatste het geval zou zijn, ten zeerste quod non, dan nog behoort het tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de gemeentelijke overheid om al dan niet te weigeren.

12. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat "verweerster weet dat de Belgische echtgenote van verzoeker, mevrouw S.S. (...) eerder in de context van het verzoek tot overschrijving van de huwelijksakte in het register van burgerlijke stand, louter werd medegedeeld het bewijs van haar inschrijving in het ziekenfonds voor te leggen, en zij door verweerster niet tijdig werd medegedeeld dat zij effectief gelet het verzoek tot machtiging tot verblijf van verzoeker een verklaring van lidmaatschap diende voor te leggen van haar ziektekostenverzekering met vermelding van de inschrijving van verzoeker als zijnde ten lasten van diens echtgenote".

Verzoekende partij tracht hier verwarring te zaaien door te stellen dat hij dacht dat het bewijs van inschrijving in de ziektekostenverzekering van zijn echtgenote volstaat en dat hij niet wist dat hij, wat hemzelf betreft, ook een attest moet voorleggen.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt niet uitdrukkelijk op wie het attest moet slaan. Wel moet het attest voldoen aan de wettelijke vereiste. Welnu, de bepaling spreekt van "een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt".

Concreet betekent dit dat de aanvrager, in casu verzoekende partij, een attest moet voorleggen, waaruit blijkt dat zijn echtgenote over een ziektekostenverzekering beschikt, die de risico's in België voor haarzelf en haar familieleden dekt. Niets meer, niets minder. Het is dus helemaal geen kwestie op wiens naam het attest moet staan of niet.

Feit is dat dit attest niet voorligt, zelfs helemaal géén attest van de ziektekostenverzekering, ook niet van zijn echtgenote, zoals hij nu suggereert.

13. Ook het bijkomende stuk dat verzoekende partij klaarblijkelijk nu in de procedure voorligt (zijn stuk 3), met name de vermelding van de ziektekostenverzekeraar CM, dat zij deze aanvraag in behandeling had op het ogenblik dat na 23 maart 2016 aan verzoekende partij een bijkomende termijn werd verleend om dit attest te bezorgen, is geheel irrelevant.

Verzoekende partij insinueert hier een zgz. bijkomende termijn na de wettelijke termijn van drie maanden. Er ligt geen enkel schrijven voor, waarbij verwerende partij aan verzoekende partij een extra

termijn zou hebben gegeven. Verzoekende partij bewijst dit evenmin. Het geven van een wettelijke termijn is ten andere, zoals toegelicht, ook niet verenigbaar met artikel 53 § 3 van het KB van 8 oktober 1981.

Alles lijkt erop dat verzoekende partij gedurende de wettelijke termijn, en niettegenstaande dit ook zo uitdrukkelijk op bijlage 19ter vermeld was, heeft stilgezeten en pas in actie is geschoten bij het quasi verstrijken van de wettelijke termijn van drie maanden of zelfs na 23 maart 2016.

Dit stilzitten heeft verzoekende partij uiteraard enkel aan zichzelf te danken.

Verzoekende partij wérd er bij haar aanvraag uitdrukkelijk op gewezen dat hij nog documenten diende voor te leggen en dit vóór 23 maart 2016, maar vond het blijkbaar niet nodig om te zorgen dat hij aan de wettelijk bepaalde voorwaarden zou voldoen.

14. Verzoekende partij stelt dat hij uiteindelijk op 13 april 2016 het attest kon bekomen. Hij legt dit blijkbaar als stuk 3 voor aan Uw Raad.

Verwerende partij kan enkel maar vaststellen dat dit attest nog steeds niet aan haar werd overgemaakt.

Ook de raadslieden van verwerende partij vroegen met mail van 23 mei 2016 dit stuk op, maar mochten ondanks talrijke telefonische verzoeken hiertoe, dit stuk 3 tot op heden nog steeds niet ontvangen.

Hoe dan ook, is dit buiten de wettelijk voorziene termijn en kan er géén rekening mee gehouden worden. Artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 laat dit niet toe. Verwerende partij moet de aanvraag weigeren en laat terzake geen beoordelingsvrijheid.

Verzoekende partij verwijst dan ook tevergeefs naar de zgz. bijkomende gekregen termijn, waarmee verwerende partij in strijd zou hebben gehandeld.

Het komt Uw Raad toe, krachtens zijn vaste rechtspraak, om in de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid, de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing beschikte (beoordeling ex tune).

Bijgevolg doet de verklaring van lidmaatschap van de ziektekostenverzekering in hoofde van verzoekende partij en zijn Belgische echtgenote van 14 april 2016 dan ook geen afbreuk aan de rechtmatigheid van de beslissing van verwerende partij van 4 april 2016.

15. Evenmin valt te begrijpen wat verzoekende partij bedoelt met "geen rekening houdt met het feit dat zij zowel verzoeker als diens Belgische echtgenote heeft medegedeeld dat eerste en procedure diende opgestart te worden tot overschrijving van de huwelijksakte van verzoeker met diens Belgische echtgenote, huwelijk te Nepal in het register van burgerlijke stand, aangezien deze procedure tot overschrijving van dit huwelijk geen noodzakelijke vereiste is voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf op basis van het huwelijk door verzoeker met diens Belgische echtgenote, hetgeen aan verzoeker door verweerster verkeerdelijk werd voorgehouden waardoor veel kostbare tijd in hoofde van verzoeker verloren ging bij het verzamelen van de nodige bewijsstukken".

1) De zinssnede valt niet te begrijpen.

2) Bovendien legt verzoekende partij geen enkel bewijs van het beweerde voor.

3) Maar bovenal valt de relevantie ervan niet in te zien, vermits dit bovenstaand betoog volledig los staat van de ziektekostenverzekering.

16. Het komt Uw Raad toe, krachtens zijn vaste rechtspraak, om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen door na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Hoewel in casu irrelevant hier, vermits de wettelijke bepaling de 'weigering' van de aanvraag voorop stelt en er dus voor de gemeentelijke overheid geen discretionaire beoordelingsvrijheid voorligt, behoort het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.⁸ Zelfs indien de gemeentelijke overheid zou kunnen kiezen, ten zeerste quod non, dan is zij niet verplicht om haar beslissingsproces uit te stellen tot wanneer de aanvrager zinnens is om het ontbrekende attest voor te leggen. Dit zou al te gemakkelijk zijn voor de aanvrager om op die manier - door het dralen met het voorleggen van de nodige documenten, waardoor de gemeentelijke overheid niet zou kunnen beslissen - in België te kunnen blijven. Verwerende partij moet evenmin motiveren waarom ze niet nog een bijkomende termijn gegeven heeft.

Uw Raad zal dan ook op grond van het administratief dossier (stukken 1 t.e.m. 10) willen vaststellen dat, ondanks de uitdrukkelijke vraag om uiterlijk tegen 23 maart 2016 de nodige documenten voor te leggen (stuk 4, supra), de verwerende partij op 4 april 2016 nog steeds niet over een inschrijvingsbewijs van de ziektekostenverzekering beschikte. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist.

Verwerende partij kon dan ook uit geen enkel element afleiden dat de echtgenote van verzoekende partij over een ziektekostenverzekering beschikte die de risico's van verzoekende partij dekt, hetgeen nochtans ingevolge artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een wettelijke voorwaarde is, opdat de echtgenoot, zijnde verzoekende partij, een verblijfskaart kan krijgen.

In deze omstandigheden oordeelde verwerende partij dan ook geheel terecht dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, en dat hem het bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met toepassing van artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." [eigen benadrukking]

Bijgevolg is de beslissing van 4 april 2016 van verwerende partij gebaseerd op een grondig onderzoek van de elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken, en juist conform de rechtsregels terzake in het bijzonder artikel 40ter van de wet 15 december 1980 en artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981, in plaats van de strijdigheid die verzoekende partij opwerpt. De beslissing is dan ook conform de materiële motiveringsplicht.

17. Ten overvloede dient erop gewezen te worden dat, in zoverre verzoekende partij zich beroept op het zorgvuldigheidsbeginsel, dat er geen elementen voorliggen waarop verzoekende partij ernstig kan voorhouden dat de beslissing van 4 april 2016 onzorgvuldig zou zijn.

Te meer daar verwerende partij juist de wettelijke bepalingen heeft nageleefd. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan nooit zo ver reiken dat verwerende partij zou moeten handelen in strijd met de wettelijke bepalingen.

Ten andere werd de bestreden beslissing pas genomen op 4 april 2016, terwijl de documenten uiterlijk op 23 maart 2016 dienden voor te liggen (12 dagen eerder dus).

Daarenboven is het aan verzoekende partij om de nodige stukken aan te brengen, en kan zij de gevolgen van haar nalatigheid niet doorschuiven naar de verwerende partij.⁹

Hoe dan ook blijkt niet, en de verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat hij niet wist dat hij de stukken moest bijbrengen uiterlijk op 23 maart 2016.¹⁰

18. Er is in casu dan ook geen schending van de ingeroepen wettelijke bepalingen, noch van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenote indiende en waarvan zij de schending aanvoert, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidde op haar beurt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, op grond waarvan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending eveneens aanvoert, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ten tijde van haar aanvraag voor een verblijfskaart op 23 december 2015 bepaalde stukken voorlegde, namelijk een huwelijksakte ter staving van haar verwantschapsband met de Belgische onderdaan, en daarnaast een paspoort en een betalingsbewijs. Blijkens het aanvraagformulier bijlage 19ter werd zij verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 23 maart 2016, volgende documenten over te leggen: *“Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte”*.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 4 april 2016 - hetgeen overigens dateert van na het verstrijken van de termijn die aan de verzoekende partij werd toegekend om de nodige stavingsstukken binnen te brengen - terecht vaststelde dat geen bewijs van ziektekostenverzekering werd binnengebracht, reden waarom zij overgaat tot het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij betwist blijkens het verzoekschrift geenszins dat zij geen dergelijk bewijs tijdig heeft voorgelegd. Waar zij lijkt voor te houden dat haar een bijkomende termijn werd toegekend om de nodige stukken voor te leggen, kan zij niet worden gevolgd, nu dit nergens uit blijkt. In zoverre zij in het kader van een andere procedure die losstaat van de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden een uitstel zou hebben bekomen of in zoverre zij voorhoudt dan het gevraagde bewijs in het kader van een andere procedure werd overgemaakt of zal worden overgemaakt, dient erop te worden gewezen dat het niet volstaat te verwijzen naar andere procedures en dat het de aanvrager en verzoekende partij in casu toekomt om in het kader van haar aanvraag alle nuttige stukken over te maken die haar zaak ondersteunen, temeer uit de bijlage 19ter blijkt dat zij ten tijde van het indienen van de aanvraag uitdrukkelijk werd gevraagd binnen de drie maand een bewijs van ziektekostenverzekering binnen te brengen. De verzoekende partij kan niet volstaan met vage verwijzingen naar onder meer een procedure tot overschrijving van de huwelijksakte. De bewijslast ligt bij de verzoekende partij die dient aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van de bepaling in functie waarvan zij een verblijf

wenst te bekomen en van de verwerende partij kan niet worden verwacht dat zij zelf initiatief neemt eventuele andere procedures te bestuderen om na te gaan of een gevraagd bewijsstuk reeds werd voorgelegd of zal worden voorgelegd binnen een bepaalde termijn.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat *“(...) door verweerster niet tijdig werd meegegeeld dat zij effectief gelet op het verzoek tot machtiging tot verblijf van verzoeker een verklaring van lidmaatschap diende voor te leggen van haar ziektekostenverzekering (...)”*. Reeds van bij de aanvraag was zij immers op de hoogte van de termijn waarbinnen zij bepaalde, specifieke stukken diende binnen te brengen.

Waar de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift stukken bijbrengt, dient erop te worden gewezen dat zij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar op dat ogenblik niet ter kennis werden gebracht. Overigens kan erop worden gewezen dat niets de verzoekende partij in de weg staat een nieuwe aanvraag in te dienen, dit maal mede vergezeld van de stukken die zij in het kader van haar verzoekschrift aan de Raad heeft overgemaakt. Er kan worden herhaald dat het de Raad in het kader van zijn wettigheidstoets niet toekomt zelf een beslissing te nemen in het kader van de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Voorts kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing werd genomen voordat de termijn afliep die haar werd toegekend om de gevraagde bijkomende stukken bij te brengen, nu de aanvraag dateert van 23 december 2015, vervolgens uit de aanvraag uitdrukkelijk blijkt dat zij binnen de drie maanden en dus ten laatste op 23 maart 2016 onder meer een inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering diende binnen te brengen en de bestreden beslissing tenslotte werd genomen op 4 april 2016, meer dan een week na het verstrijken van genoemde termijn.

Uit het voorgaande blijkt dat het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen bewijs voorlag van ziektekostenverzekering. Het feit dat zij na het nemen van de bestreden beslissing het bewijsstuk zou hebben bekomen, doet hier eveneens niets aan af.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN